

די שלאכט (313 מן מן מן מן מן)

פארנאכט האָט די זון זיך צעקריגט מיטן ווינט...

ער האָט פארן וואַלד איר באַרעדט.

ער האָט איר געזאָגט: „ביזט שיין, נאָר ביזט בלינד“

און געשמיקן איר פנים מיט בייזן געשפעט.

די זון האָט פון אָנהויב געשוויגן, געוואַרט.

זי קען זיך בטבע ניט שלאָגן.

געקליבן די שטראַלן, געשאַטן, געוואַרט.

צום סוף גיט געמענט שוין פארטראַגן.

גענומען א שפּיציקן, זודיקן שטראַל.

א וואַרף און געטראַפן דעם ריטער...

דער ווינט איז געוואָרן דערשראָקן, זיין פאל

איז אדורך דורכן וואַלד ווי א ציטער.

דער ווינט האָט געטאָן זיך א הויב פון דער ערד.

א שפרונג אין זיין לופטיקן וואַגן.

שוין לויפן מיט אים די וואַלקנס — די פערד,

און וואַלקנדרעך איילן און יאָגן.

געוואַרט האָט די זון מיט פארביסענע ציין.

געוואַרט צווישן בוימער און ראָגן;

סיג'יט אין איר כבוד און אנטלויפן — ניט שיין —

וואָס וועלן די פייגעלעך זאָגן?

און ס'האָט זיך פארפלאַכטן די זון מיטן וועט.

ער רייסט איר און ברעכט איר די שטראַלן.

ס'האָט בלוט זיך באוויזן און קאפעט און רינט...

די זון איז פארפאלן, פארפאלן.

דער ווינט איז פארבלומיקט, די זון איז שוין שוואך,
 איר פנים איז רויט און צעריסן.
 זי האלט אין דעם ווייטאָג, זי פרוּגט טאָג א לאך,
 און מרערעלעך גיסן זיך, גיסן.

דער ווינט האָט געזען, אז די זון איז שוין טויט,
 און ס'איז אים אריבער א צימער.
 ס'האָט אים געדאכט זיך, אז ס'קלאָגט וווּ און שרייט
 פון זון אין זיין ווילדן געווימער.

פארבלומיקט די וואַלדער, באגאסן דאָס גראָז,
 דער וואַלד און די געגנט מיט פייער.
 עס וואַלגערן זיך שטראַלן, צעברעכלט, ווי גראָז,
 ביים דאָרפֿישן, היילצערנעם שיער.

א צייט נאָך דער שלאכט האָט דער ווינט זיך געשווענקט
 אין טייכל, געוואשן די פינגער.
 שוין לאנג האָט דער וואַלד אזא שלאכט ניט געדענקט
 אז בלום זאָל זיך קייקלען, ווי רינגער.

